

cení v předešlý stav pro zmeškání lhůty, zejména právě také lhůty §u 3 náhr. zák., přípustno není, a to ani pro nároky dle §u 11 záb. zák. To-
muto náhledu nelze přisvědčiti proto, že, když § 3 náhr. zák. ukládá s o u d u, by oznámení zamýšleného převzetí, jež právě u něho musí
býti podáno, doručil vlastníku s vyzváním, »aby se u t é h o ž s o u d u
do 30 dnů písemně vyjádřil, zda uplatňuje u nemovitostí ku převzetí
určených své právo dle §u 11 záb. zák.,« jinak že nastane ohledně nemo-
vitostí těch prekluse tohoto jeho práva, je bezesporně právnický jisto,
že jde o podání strany, jež má učiniti u s o u d u, že pro tento soudní
úkon jest jí předepsána určitá lhůta a promeškání této lhůty že má v zá-
pětí právní újmu, že tedy jsou tu všechny náležitosti vyžadované v §u 17
nesporného řízení k nároku na navrácení v předešlý stav v s o u d n í m
ř í z e n í, že tedy j e n s o u d a to soud §u 3 náhr. zák. jest dle §u 17
nesporného řízení a §§u 146—154 c. ř. s. povolán o žádosti té jednati a
rozhodovati, tedy také rozhodnouti i o tom, zda ji, když zákon ani o její
přípustnosti ani nepřípustnosti ničeho nestanoví, za přípustnou považo-
vati dlužno. Kdyby tedy vskutku šlo o nárok dle §u 11 záb. zák. a tudíž
o l h ů t u §u 3 náhr. zák., byly by soudy příslušny v otázce resti-
tuce pro zmeškání lhůty té, ale právě proto, že o nárok ten a tedy ani
o lhůtu tu nejde, příslušny nejsou. Jde o žádost dle §u 20 příd'. zák. a
ohledně té soudům žádné řízení přikázáno není. Změtení názorů má při-
činu svou právě v nesprávném pojmání §u 20 příd'. zák., jehož se mu
ve správním řízení dostalo, a kdyby soudy daly se pojmáním tím vésti,
ocitly by se ve zmatku, jako se v něm ocitl stěžovatel již ve svém ná-
vrhu: když totiž postavil se na půdu s o u d n í lhůty §u 3 náhr. zák. a
žádá za její restituci pro svou žádost dle §u 20 příd'. zák., tedy za resti-
tuci dle §u 17 nesporného řízení a tudíž dle §u 146—154 c. ř. s., musí
dle §u 149 c. ř. s. zmeškanou žádost za ponechání podati zároveň s žá-
dostí restituční, totiž v ní samé, a tudíž u s o u d u, což ani správní
praxe, která lhůtu § 3 náhr. zák. i pro žádost za přenechání dle §u 20
příd'. zák. platiti nechává, snad neobmyslela, ba on dokonce i navrhuje,
by soud o této jeho žádosti dle §u 20 příd'. zák. rozhodl, ačkoli uznává,
že vlastně je příslušný pro ni Státní pozemkový úřad, avšak má obavy,
že mohou nastati pochybnosti ohledně kompetence a proto prý z opa-
trnosti podává všechny žádosti — i žádost, by žádosti restituční přiznán
byl odkládací účinek — na obou místech, i u soudu i u Státního pozem-
kového úřadu. Poněvadž tedy jde o žádost §u 20 příd'. zák. a ohledně té
soudy k žádnému řízení, ani nespornému, příslušny nejsou, nýbrž dlužno
o ní jednati a rozhodnouti v řízení správním, bylo dle §u 42 odstavec
prvý a třetí j. n. tak uznati, jak se stalo.

Čís. 6304.

**Veden-li spor o to, zda povinnému přísluší nájemní právo k nemo-
vitosti, ohledně níž povolena dobrovolná dražba (§ 352 ex. ř.), netřeba
dražební řízení přerušovati, nýbrž postačí, když exekuční soudce upraví**

dražební podmínky tak, aby z nich mohli koupěchtiví seznati, že nájemní práva jsou sporná mezi účastníky exekučního řízení.

Předpis Šu 190 c. ř. s. neplatí v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, R I 782/26.)

Řízení o dražbě společné nemovitosti podle Šu 352 ex. ř. přerušil soud první instance proto, že byl veden spor o to, zda odpůrci navrhovatelovu přísluší nájemní právo ku společné nemovitosti. Rekursní soud zamítl návrh za přerušení dražebního řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není v právu. Opatření, o něž jde, totiž upravení dražebních podmínek (§ 277 nesp. říz.), nezávisí na rozřešení sporné mezi stranami otázky, zda povinnému k nemovitosti přísluší nájemní práva, která jsou předmětem sporu mezi stranami zahájeného, nýbrž jde jen o to, zda v dražebních podmínkách má být uvedeno, že povinný nájemcem bytu v prodávané nemovitosti jest, jak si to přeje povinný, nebo, že mu nájemní práva k bytu příslušejí jen podle jeho tvrzení, že však ostatní spolumajitelé jich neuznávají, jak to navrhuje vymáhající věřitelé. Netřeba tudíž pokračování v exekučním řízení řešiti shora zmíněnou a mezi stranami spornou otázku, nýbrž postačí, když exekuční soudce upraví dražební podmínky tak, by koupěchtiví z nich mohli seznati nespornou skutečnost, že zmíněná nájemní práva jsou mezi stranami na exekučním řízení súčastněnými sporná. Bude-li pak ve sporu rozhodnuto, že tato práva povinnému příslušejí, bude i na vydražiteli, by jich dbal. Není tudíž důvodu k přerušení exekučního řízení ani podle Šu 2 čís. 7 nesp. říz., ani podle Šu 190 c. ř. s., jenž ostatně pro nesporné řízení neplatí, a nebylo proto dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 6305.

Žaloba společníků společnosti s o. r. o nicotnost usnesení valné hromady nenáleží před samosoudce, nýbrž výlučně před (obchodní) senát.

Samosoudce není oprávněn rozhodovati ani o návrzích stran podle Šu 42, odstavec třetí a čtvrtý, zákona o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., nýbrž rozhodnutí o nich přísluší senátu.

Šem 7, třetí odstavec, j. n. v doslovu novely ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. nebylo ničeho změněno na předpisu Šu 388 ex. ř.

Otázka, zda věc náleží před samosoudce či před senát, není otázkou příslušnosti, nýbrž obsazení soudu (§ 477 čís. 2 c. ř. s.). Řízení před samosoudcem jest zmatečným pouze ohledně úkonů, jež samosoudce nemohl platně předsevzít.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, R I 822/26.)